

**Καθηγητής Ἀναρέας Θεοδώρου (†)**

**Ὁ ἀντι-οικουμενιστής, ὁ ἀντι-παπικός  
(1922-2004)**



## **Καθηγητής Ἀνδρέας Θεοδώρου**

*Ὁ ἀντι-οικουμενιστής, ὁ ἀντι-παπικός*

(1922 - 2004)

**Τ**ΟΝ περασμένο Μάρτιο (20.3.2004) ἀναχώρησε γιὰ τὴν αἰωνιότητα ἓνας ταπεινός, θερμὸς καὶ ἀσυμβίβαστος ὁμολογητὴς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὁμότιμος Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁ Ἀνδρέας Θεοδώρου.

**Γόνος** τῆς μαρτυρικῆς Κύπρου, τῆς «*νήσου τῶν ἀγίων*», μετὰ τὶς ἐγκύκλιες σπουδές του στὴν Λάρνακα καὶ στὸ Νικολαΐδιο Ἑλληνικὸ Γυμνάσιο τῆς Πάφου, ἐνεγράφη στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν τὸ 1946, ἀπὸ ὅπου ἔλαβε τὸ πτυχίό του τὸ 1950. Στὴ συνέχεια διηύρυνε τὶς σπουδές του στὸ Ἰνστιτοῦτο Ὁρθοδόξου Θεολογίας τῶν Παρισίων «*Ἅγιος Σέργιος*» (1950-1951), στὸ Trinity College τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Δουβλίνου (1951-1952) καὶ ἀργότερα ἐπὶ ἓνα ἐξάμηνο στὴ Θεολογικὴ σχολὴ τοῦ Μονάχου (1958-1959).

**Μὲ** τὴ διατριβή του «*Ἡ Χριστολογικὴ ὁμολογία καὶ διδασκαλία Κυρίλλου τοῦ Ἀλεξανδρείας καὶ Θεοδωρήτου Κύρου*», ἔλαβε τὸν τίτλο τοῦ διδάκτορος (1955). Ἐνῶ μὲ τὴν ἐργασία του «*Ἡ περὶ θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μέχρις Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ*» (1957), ἔλαβε τὸν τίτλο τοῦ Ὑφηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, στὴν ἔδρα τῆς Ἱστορίας τῶν Δογμάτων καὶ τῆς Συμβολικῆς. Τὸ 1962 διορίσθηκε ἐντεταλμένος Ὑφηγητὴς τῆς ἔδρας αὐτῆς, τὸ 1966 ἐξελέγη ἕκτατος Καθηγητὴς καὶ τὸ 1970 τακτικός. Ἀφυπηρέτησε τὸ 1999 ἀφήνοντας σπουδαῖο ἐπιστημονικὸ θεολογικὸ ἔργο, κυρίως δογματικό.

**Παράλληλα** ὁμως ἀφῆκε καὶ ἐκλαϊκευτικὰ θεολογικὰ ἔργα γενικότερου ἐνδιαφέροντος γιὰ τὴν οἰκοδομὴ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅπως «*Ἡ οὐσία τῆς Ὁρθοδοξίας*» (1961), «*Τὸ χαροποιὸν Πένθος*

τῆς Ἐκκλησίας» (1974), «Ἡ κόρη τῆς Βασιλείας» (1977), «Ἡ ὥρα τοῦ Ἀντιχρίστου» (1987), «Πιστεύω εἰς ἓνα Θεὸν» (1993), «Χαίρε Νύμφη ἀνύμφευτε» (1993) κ. ἄ.

**Βαθὺς** θεολόγος μὲ στοχασμὸ φιλοσοφικό, δὲν ἀδιαφόρησε γιὰ τὸν ἀπλὸ λαό, γι' αὐτὸ καὶ ὡς ἀκαδημαϊκὸς διδάσκαλος δὲν παρέλειπε νὰ κηρύσσει κάθε Κυριακὴ ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, οἰκοδομώντας, στηρίζοντας καὶ παρηγορώντας τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

**Παράλληλα** μὲ ὁμιλίαι, διαλέξεις, δημοσιεύματα καὶ συμμετοχὴ σὲ θεολογικοὺς διαλόγους ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔδινε μὲ ταπεινώσει, ἀλλὰ μὲ Ὁρθόδοξο φρόνημα, τὴν μαρτυρία του γιὰ τὴν σώζουσα ἀλήθεια τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

**Εὐθύς**, εὐγενής, ἀξιοπρεπῆς ἐφήρμοζε συστηματικὰ τὸ «λάθε βιώσας», ἀποφεύγοντας τοὺς θορύβους, τὴν ἐπίδειξη καὶ τὴν κοσμικὴ προβολή. Στάθηκε στοργικὸς στοὺς φοιτητὲς καὶ συνεπῆς στὶς ἀρχές του μέχρι τέλους.

**Ὁ Θεὸς** τοῦ χάρισε μαζί μὲ τὴ σεμνὴ σύζυγό του Χαρίκλεια Μοσχονᾶ τέσσερα παιδιά, καθ' ὅλα ἐπιτυχημένα στὴν κοινωνία, ποὺ τιμοῦν τὸ ὄνομα καὶ τὴ διακονία τοῦ πατέρα τους. Εἶχε δίκαιον νὰ συμνύνεται γιὰ τὰ παιδιά του. Καὶ τώρα ἀσφαλῶς δέεται θερμότερα γι' αὐτὰ καὶ τὴ σύζυγό του, ποὺ ἀντιμετώπισαν μὲ χριστιανικὴ ἐλπίδα καὶ καρτερία τὴν ἐκδημία τοῦ ἀειμνήστου συζύγου καὶ πατέρα...

**Ὁ Ἄνδρέας Θεοδώρου** ἀνεχώρησε γιὰ τὴν αἰωνιότητα πλήρης ἡμερῶν (82 ἐτῶν), ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ γῆρας του ἐπρόκοπτε καὶ καρποφοροῦσε ὑπεραφθόνως καὶ δὲν ἔπαυε θαλερὸς καὶ ἀκμαῖος, ὅσο τοῦ ἐπέτρεπαν οἱ δυνάμεις του, νὰ ἀναγγέλλει καὶ νὰ διακηρύττει τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Ἐξήνθησε καὶ καρποφόρησε μέσα στὴ στρατευομένη Ἐκκλησία τὶς ἅγιες ἀρετὲς τοῦ Χριστοῦ, τώρα δὲ ἀπολαμβάνει στὴ θριαμβεύουσα Ἐκκλησία τοὺς καρποὺς τῶν ἀγίων



κόπων του (βλ. Ψαλ. 91, 14-15). Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀρετὴ του ἀναγνωρίζεται, γι' αὐτό, ὅπως γράφει ὁ σοφὸς Σολομών, καὶ ἡ ἐνθύμηση τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ἔργου του ἐκ μέρους τῶν ἐπιζώντων, συνοδεύεται ἀπὸ ἐγκώμια καὶ ἐπαίνους (Σοφ. Σολ. ι' 7). **ν.π.β.**»

(Περιοδ. «**Ἡ Δράσις μας**», ἀριθ. 420/Ἰούλιος-Αὐγούστος 2004, σελ. 232)

\* \* \*

**Ο** **ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΣ** Καθηγητὴς, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πληθωρικὴ συγγραφικὴ του δραστηριότητα ἐπὶ θεμάτων τῆς ειδικότητός του, ἦταν ἰδιαίτερα γνωστὸς γιὰ τὸν ζῆλο του ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸν ὁποῖο ἐξέφρασε ἐπανειλημμένα μὲ τρόπο δυναμικὸ μέσῳ εἰδικῶν ὁμιλιῶν καὶ ἄρθρων του κατὰ τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

**Μὲ** τὸν εὐσεβῆ καὶ ζηλωτὴ Καθηγητὴ μᾶς συνέδεε μία πνευματικὴ σχέση, ἐφ' ὅσον μᾶς ἐνεθάρρυνε στὴν ἀντι-οικουμενιστικὴ μαρτυρία μας κατὰ καιροῦς.

♦ Τὴν **16.2.1989** μᾶς ἔγραφε:

*«Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν εὐγενῆ ἀποστολὴν τοῦ μαχητικοῦ περιοδικοῦ σας "Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία". Σᾶς εὐχομαι πᾶσαν ἐνδυνάμωσιν παρὰ Κυρίου. Μὲ ἀγάπην, Α. Θεοδώρου».*

♦ Τὴν **14.5.1996** μᾶς ἔγραφε περισσότερο ἀναλυτικὰ:

*«Ἀγαπητοί μου ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί, εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν εὐγενῆ ἀποστολὴν τῶν βιντεοταινιῶν "Διάλογοι περὶ Οἰκουμενισμοῦ" (Α', Β', Γ'), ὡς καὶ τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4: "Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὰ ἄθροια" τῆς Ἐκκλησίας". Σᾶς συγχαίρω ἐγκαρδίως διὰ τοὺς κρατεροὺς ἀγῶνας Σας ἐναντίον τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ὑπὲρ διαφυλάξεως τοῦ θησαυροῦ τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας μας. Εὐχομαι ὀλοψύχως ὁ Κύριος νὰ σᾶς ἐνδυναμώη καὶ εὐλογῇ εἰς τὸ ὑψηλὸν καὶ θεοφιλὲς ἔργον σας. Μὲ ἀγάπη Χριστοῦ, Α. Θεοδώρου».*

\* \* \*

**Π** **ΑΡΑΠΕΜΠΟΝΤΕΣ** σὲ δύο ἀπὸ τὰ πρῶτα θαυμάσια κείμενα τοῦ ζηλωτοῦ Καθηγητοῦ: «Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενικὴ Κίνησις» (Ἀθῆναι 1972) καὶ «Ἡ Ὁρθοδοξία χθὲς καὶ σήμερον» (Ἀθῆναι 1973), θεωροῦμε σκόπιμο καὶ ὡς ἔκφρασιν ἑνὸς μνημοσύνου πρὸς τὸν

αείμνηστον, νὰ προβοῦμε ἐντὸς τοῦ τρέχοντος ἔτους 2004 στὴν ἀναδημοσίευσιν ὀκτῶ (8) χαρακτηριστικῶν κειμένων του, ἀντι-παπικοῦ καὶ ἀντι-οικουμενιστικοῦ περιεχομένου.

♦ Οἱ τίτλοι τῶν ἄρθρων αὐτῶν εἶναι οἱ ἑξῆς, κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν δημοσιεύσεως:

1. **«Ὁ ὀρθόδοξος θεολόγος ἐναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ»** (ἀποσπάσματα σχετικῆς εἰσηγήσεως, Δεκέμβριος 1972, τὰ ὅποια ἐδημοσιεύθησαν μὲ τίτλο: *«Ὁρθοδοξία καὶ Οἰκουμενισμός»*, ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 182/15.3.1973).

2. **«Τὸ Οἰκουμενιστικὸν “Θέατρον” τῆς Ρώμης»** (ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 770/25.12.1987).

3. **«Ἐκκλησιολογικὸς στρουθοκαμηλισμὸς»** (ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 774/29.1.1988).

4. **«Γιατί νὰ συγχαροῦμε τὴν ἐφημερίδα “Καθολικὴ”;**» (ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 823/27.1.1989).

5. **«Ναρκισσισμὸς ἢ ἔρως Ὁρθοδοξίας»;**» (ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 869/26.1.1990).

6. **«Διὰ ποίαν ἔνωσην Ἐκκλησιῶν ὀμιλεῖτε κ. Ἐμμ. Γκίκα»;**» (ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 972/10.4.1992, ἀριθ. 973/17.4.1992, ἀριθ. 974/24.4.1992).

7. **«Ὁ Οἰκουμενισμὸς, τὸ πικρὸ φαρμάκι τῆς Ὁρθοδοξίας»** (ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1070/8.4.1994, ἀριθ. 1071/15.4.1994).

8. **«Βαπτισματικὴ Θεολογία»** (περιοδ. «Ὁρθόδοξη Μαρτυρία» Κύπρου, ἀριθ. 51/Χειμῶνας 1997, σελ. 11-15 καὶ ἀριθ. 69/Χειμῶνας 2003, σελ. 98-102).

9. **«Ὁ φόβος καὶ ἡ ἀνησυχία πολλῶν ὀρθοδόξων»** (ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», φ. 16. 12. 1988, σελ. 7).

10. **«Τί γίνεται μὲ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν»;**» (περιοδ. «Ὁρθόδοξη Μαρτυρία» Κύπρου, ἀριθ. 46/Ἀνοιξη-Καλοκαίρι 1995, σελ. 44-53).

